

ΓΣΕΕ, 37ο Συνέδριο: ένα βήμα μπροστά...

Την προηγούμενη εβδομάδα φιλοξενήθηκε στην εφημερίδα «TA NEA», που μου παραχωρεί την ίδια δυνατότητα σήμερα, άρθρο του μέλους της ΚΕ του ΚΚΕ και επικεφαλής του ΠΑΜΕ με το οποίο για μια ακόμα φορά αναπαράγονται τετριμμένα συνθήματα, ανούσιοι αριθμοί, γκρίνια και καταγγελίες, αριθμοί επί αριθμών.

Τίποτα ουσιαστικό, τίποτα καινούργιο, τίποτα ενδιαφέρον, τίποτα που να συνεγείρει και να κινητοποιεί τις δυνάμεις της εργασίας. Κομματικός - συνδικαλιστικός λόγος αποστεωμένος, αυτός που αναπόδραστα οδηγεί στα φαντασιακά «χαρακώματα».

Ως επικεφαλής της ΓΣΕΕ έχω υποχρέωση να εγκαταλείψω τις «μάχες χαρακωμάτων» και να θέσω τα πραγματικά ζητήματα - προκλήσεις για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας στα οποία καλούνται να ανταποκριθούν τα συνδικάτα.

■ Γιορτάζοντας τα 100 χρόνια της ΓΣΕΕ και των συνδικάτων να αναρωτηθούμε και να απαντήσουμε. Ναι, τα συνδικάτα ήταν και είναι εδώ!

ΓΝΩΜΗ
ΤΟΥ ΠΑΝΗ
ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Πώς όμως θα είναι και στα επόμενα πολλά χρόνια σαν αναντικατάστατη φόρμα έκφρασης και «εργαλείο» διεκδίκησης των μισθωτών, των συνταξιούχων, των ανέργων, των

ανθρώπων του μόχθου και της δημιουργίας;

■ Θα αποκτήσουμε όλοι αυτόνομη «περπατησιά» υπηρετώντας τη μισθωτή εργασία αποσειόντας τον κομματισμό, τον παραταξιασμό, τις γραφειοκρατικές αγκυλώσεις;

■ Θα έχουμε τη δική μας αυτόνομη στρατηγική για την εργασία χωρίς εξαρτήσεις από κόμματα - κυβερνήσεις - κράτος - εργοδότες, χωρίς όμως ούτε στιγμή να αμφισβητούμε τη δημοκρατία, τους θεσμούς της (με τη διακριτικότητα τους και τον αδιαμφισβήτητο ρόλο των κομμάτων και των συνοδευτικών «δικλίδων ασφαλείας»);

■ Θα συμβάλουμε στην ενίσχυση της ευρωπαϊκής προοπτικής με αντίστοιχη ενίσχυση των αδύναμων κοινωνικών δυνάμεων μέσω σταθερών και αντιπροσωπευτικών θεσμών έκφρασης και διαπραγμάτευσης;

■ Θα αναζητήσουμε τι απαιτείται προκειμένου να αντιμετωπίσουμε τις ραγδαίες τεχνολογικές εξελίξεις της 4ης βιομηχανικής επανάστασης; Θα συμβάλουμε στον πανευρωπαϊκό συνδικαλιστικό (και όχι μόνο) διάλογο για τις επιπτώσεις των εξελίξεων μέσω της ανάπτυξης της τεχνικής νοημοσύνης, της ρομποτικής, της βιοτεχνολογίας στην απασχόληση και τις εργασιακές σχέσεις.

■ Πώς θα εκφράσουμε τα δικαιώματα και τα νέα συμφέροντα που δημιουργούνται όταν οι «πλατφόρμες» κρύβουν πίσω τους ανθρώπους που εργάζονται χωρίς δικαιώματα, ασφάλεια και ασφάλιση;

■ Τι θα γίνει με τους ανέργους; Αρκεί να μιλάμε για την ανάπτυξη που θα φέρει θέσεις εργασίας; Και μέχρι τότε; Αν αλήθεια οι συνδικαλισμένοι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα τους πιστεύουν ότι «οι άνεργοι δεν είναι αριθμοί» τι πρέπει να κάνουν ώστε να συμβάλλουν και όχι να καταγράφουν; Πώς θα πείσουν ότι δεν ομιλούν με την «ασφάλεια» - έστω και εύθραυστη - που έχουν;

■ Πώς πρέπει να δομηθούν οι νέες φόρμες εκπροσώπησης και διαπραγμάτευσης στις ελαστικές μορφές απασχόλησης;

■ Θα συζητήσουμε ή θα εμείνουμε στην ιδεολογική αντίληψη όσων αρκούνται στις «μάχες χαρακωμάτων» για τη δημιουργία Εθνικού Επαγγελματικού Ταμείου; Η ΓΣΕΕ ήδη υπέγραψε εθνική σύμβαση. Θα την υπονομεύσουμε ή θα την προωθήσουμε;

■ Θα υποταχθούμε στη «μοίρα» που η κυβέρνηση μας όρισε σχετικά με τον προσδιορισμό του ύψους του κατώτερου μισθού με νόμο και όχι με Εθνική Συλλογική Σύμβαση; Και μέχρι να επανέλθει η Συλλογική Σύμβαση για τον μισθό, τι ζητήματα θα θέτουμε στις διαπραγματεύσεις με τους εργοδότες;

Αυτά και άλλα πολλά πρέπει να απασχολούν τους συνδικαλιστές και μόνο, γιατί είναι πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων.

Όλα τα άλλα είναι «μάχες χαρακωμάτων» στον κομματικό ή φαντασιακό «κόσμο».